

var saa lidt inde i Kommunallovgivningen, at han kunde tro sig berettiget til at undlade at fremlægge for Byraadet de Andragender, der vare rettede til Byraadet. Endnu mere forundret blev jeg imidlertid i Dag ved at høre, at den ærede Minister vilde forsvare den brugte Fremgangsmaade; thi er der noget Omraade, som den ærede Minister er for- trolig med, saa maa det dog være netop de kommunale Anliggender. Det Forvar, den ærede Minister søgte at føre for den Fremgangsmaade, som Borgmesteren i Åsens har gjort sig skyldig i, er da ogsaa efter mit Skjøn et fuldstændig umuligt Forvar. Efter den Belysning, som Sagen allerede har faaet af den ærede Forespørgger, ligesom ogsaa af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), kan jeg fatte mig ganske fort. Først vil jeg da udtale, at det er aldeles vilkaarligt af den ærede Minister, at ville skjæle imellem, hvad der i dette Forhold skulde være Hovedregel og hvad der skulde være Undtagelse. Her er en Regel, som ingen Undtagelse har. Det er efter Sagens egen Natur, og efter Lovens klart, at Borgmesteren er ubetinget pligtig til at forelægge for Byraadet ethvert til Byraadet rettet eller stilet Andragende, og det er saa Byraadets Sag at afvise Andragendet, hvis det ligger udenfor det Omraade, som Byraadet har at gjøre med. Der kan ikke her opstilles nogenjomhelst Grændse mellem Hovedregel og Undtagelser, det er fuldstændig umuligt, og det vil ogsaa vise sig, at naar man i Pragis kommer ind paa at ville drage disse Grændser, saa ender man i et fuldstændig Vildrede. Det Forvar kan altsaa ikke føres for den stedfundne Fremgangsmaade. Men det Mærkeligste er efter min Opfattelse ikke dette. Det Mærkeligste er, at den høitæ- ærede Minister møder i Dag og siger, at Sagen ikke foreligger tilstrækkelig oplyst. Han gjør Indsigelse mod den Fremstilling, der gives af Sagen, den kan være ensidig, siger han, idet der kun foreligger Oplysninger fra den ene Side. Men hvad havde været naturligare, end om den høitærede Minister efter den dertil givne Foranledning havde søgt at faae denne Sag oplyst? Det er dog Noget, der vedkommer den ærede Ministers Embedsforvaltning, naar der foreligger en Bepæring over en ham underordnet Embedsmand, at skaffe oplyst, hvad der virkelig er passeret. Er Talen om Sogneraad, har Lovens bestemt, at paagjældende Amtsraad skal føre Tilsyn med, at Sogneraadene i deres Virksomhed følge Lovgivningen, og hvad Byraad angaar, er det jo en Selvfølge, at der er den samme Forpligtelse for Indenrigsministeren til at kontrollere, at Byraadet,

dets Formand som dets Medlemmer, blive inden for de lovlige Grændser. Da der her til den ærede Minister kom Meddelelse om, at Borgmesteren i Åsens ikke for Byraadet fremlagde de Andragender, han havde modtaget til Byraadet, mener jeg altsaa, at det havde været Ministerens allerførste Pligt at skaffe oplyst, hvad der virkelig var passeret, saafremt han ikke stolede paa den modtagne Fremstilling. Han burde have skaffet oplyst, hvorledes de Vedtægter, som her er Tale om, ere, og naar det var sket, var det hans Forpligtelse at give vedkommende Borgmester fornøden Veiledning, saa at han for Fremtiden ikke kunde handle i saa liben Harmoni med Lovens, som sket er. Det, der i en Sag som denne kan vække mest Opmærksomhed, det, der maasse er det Pinagtigste ved den, er i mine Dine netop det, at det er en Borgmester, der har handlet saaledes. Denne Borgmester er jo nemlig tillige Dommer, det er ham, der skal anvende Lovene i opstaaende Retsstviftigheder i Befolkningen. Altsaa den samme Mand, der ikke forstaar at læse en klar Lovbestemmelse, han sidder til daglig og dommer Borgerne imellem angaaende deres Retsforhold. Og naar man saa oplyser den høitærede Regjering om, at denne Mand ikke forstaar at følge Lovens, hvad nu end Grunden dertil er, saa gjør den ærede Minister Intet; et mislykket Forsøg paa at forsvare det, der er absolut uforvarligt, er alt det, han kommer med.

Berg: Jeg har blot et Par Bemærkninger at gjøre til den høitærede Minister. Mine Udtalelser om Afstemningen 5 mod 5, hvor Formanden forbeholdt sig at have seiret, var kun bygget paa den ærede Forespørggers Fremstilling. Det var jo ogsaa den ærede Forespørggers Fremstilling, der gav den ærede Minister Anledning til at sige, at der godt kunde være andre Grunde dertil, og det var dette, jeg fandt mig foranlediget til at modsige; thi dersom Fremstillingen er rigtig, og den ærede Borgmester har udtalt sig i Forventning om, at de Andre ikke vilde gjøre Indsigelse, kan der efter min Mening ikke sluttet anderledes eller rigtigere, end som jeg har sluttet, saa har den vedkommende Borgmester vildledt, enten han nu har gjort det forjættelig eller i Uvidenhed, men begge Dele ere forkastelige, det behøver jeg ikke at komme tilbage til. Det er ikke Borgmesteren i Åsens, ikke dette særlige Tilfælde, jeg sigter paa, jeg taler kun om Sagen mere almindelig og principmæssig. Med Hensyn til det stedlige, det særlige Tilfælde, der er nævnt, falder jo de Ord, der ere rettede derpaa, bort, naar Grundlaget,